

Bohemia'ko bioliñen doiñua negarti,
errekaren eten gabeko marmarioak apaindua
Txeko-erri zintzoaren gogo-nai landua,
agirian duelarik bere toleskaitasun arrigarri.

Kristalezko eresiok zorrozki zulatuz,
nire erraietaraiño miñaren-miñez sakonduz;
gau onen beltzean, beste gau bat sortuz.

Smetana'k edan zuen ur garden ori
Eslava'ko ibai korronteruntz da ixuri.
Vltava!: I aiz, i, erri ereduukoaren iturri.

Otsalar

OTOITZEZ

Jauna:
Dakus, oiñutsik dijoan umezurtza;
etxerik gabe dabillan agurea.
Ta eman zure begirapena.
Dakus, goseti dan gizona;
anaiak bortxatu duten emagaldua.
Ta eman zure itzala.
Dakus, erri menperatua;
preso dagoan gizona.
Ta eman zure eskua.

Jauna:
Agertu zure almena
beartsuaren alde.
Kontuan izan
asko dirala argi gabe.
Lapurtu zituztela beren ondasunak.

Nekearen nekez
galtzen dijoaztela beren osasunak.
Naigabearen garratzak
xurkatu zituztela berentzako ziran eztitasunak.

Orain, zabarrak dira. Zabarrak!
Zabarra bai da aurrez-aurre
duten mundua.
Ta eman itxaropena.

Jauna:
Esan, agindu! Arren!
elduko dala ordua
ta egunsentiaren zabalkundea.

Otsalar

NEREKAUTAN, ITXAS BAZTERREAN

Eguerdi ixillean,
inguruan ura dudalarik or-emen,
soilki natxeok
nerekautan amilburu baten.

Bean, aizpean,
labar amiltsuen oinpean,
olatu zoroak
urrumak dariola burrukan.

Itxas ertzaren
egalean duelarik beren abaro,
ur ta ortzien
jaun eta jabe, egaz, naro,
ozkarbia urratuz,
kaiok libertadean beren zoruna,
eta... urazandik
erri ta gizonen azkatasuna.